

Immunerősítés

*A járvány alatt távozott
nővérem emlékére.*

Nagyon megszerette a nénit. Akkor még nem volt rossz állapotban. Akkor csupán csak köhögött, nem akart szétszakadni a mellkasa. Óránként 3-5 perc, aztán nyugalom – már amennyire egy kórházban lehet erről beszélni. A néni egyedül feküdt a megfigyelőszobában, kint már erősen dúlt a járvány.

Tehetetlensége, és nem a hipokratészi eskü zavarta őt. Erről a kórról semmit sem tanult, semmilyen gyógymódról sem volt tudása. A főnöke, az osztályvezető főorvos sem rendelkezett több ismerettel, így maradtak a központból jövő tanácsok: az immunrendszer erősítése.

Amikor először adott be neki roboráló, nyugtató injekciót, akkor fedezte fel az arcán a nyugalmat, az élet rendjét elfogadó alázatot.

– Ne haragudjon, Doktorka, hogy kellemetlenséget okozok magának, hogy velem kell bajlódnia. Nincs nekem súlyos bajom – mondta őszinte nyugalommal a néni. – De ha kérhetem, ne azt mondja nekem, hogy Rozi néni! Hívjon csak Emmminek, mindenki így hívott – mondta, hosszan elnyújtva az m-eket.

– A kórlapon a Rozália név van, nem az Emma. Vagy az a második keresztnéve?

– Igen, a szenteltvíz alatt a Rozália nevet kaptam, Rozi lennék.

– Akkor ki adta önnek ezt a becenevet, Emmmi néni? – nyújtotta meg ő is az m-eket.

– Ha nem tartom fel, ha nem akar más beteghez menni, elmon-

dom, de nem túl érdekes. Ahogy nem is túl becéző. Apám halála után anyám – aki mindig a fiatal fiúkat kedvelte – hozzám ment egy nálam pár évvel idősebb fiúhoz. Ő lett a pótapám; nem mostohaapa, mert az nem szép szó. Szegénynek biztosan rossz sors juthatott, mert nem tudott engem szeretni. Nem hiszem, hogy bántani akart, csak... – Itt jött a mentrendszerű köhögés.

Látva ennek a néninek az elfogadó lelki békéjét, csak egyet tudott tenni: szégyellni a tehetetlenségét. Tudta, letelt a szolgálata, indulhat haza, de ez helyzet az ágy szélére ültette, minden tilalom ellenére. Nem mozdult, csak nézte a megmegránduló embert. Úgy érezte, nem a néni szenved igazán, hanem valamiért neki kell kanosszát járnia.

– Elnézést – folytatta a beteg kissé szégyenlősen –, nem ő bántott, hanem a benne összegyűlt pálinka. Meg a sör. Pedig sofőr volt. Sokszor jött haza becsípve. Akkor kezdte mondogatni: „Emmmi, Emmmi, te nulla, te Semmmi!” Szegény anyám az elején bosszankodott, de aztán már oda sem figyelt. A pótapám meg nagyot nevetett, s még jó pár-szor elmondta: „Emmmi, Emmmi, te nulla, te Semmmi!” Nem ő beszélt, hanem a szesz párologta ki ezt belőle, igaz, egyre gyakrabban, egyre hangosabban, már a gangon harsogva – mondta kissé elmélázva a néni.

Ha valaki ekkor látta volna az arcát, azt hitte volna, hogy nem a néni, hanem ő a beteg. Sápadt lett és feszült, mérges és fogcsikorgató. A néni csak azért nem vette észre a változást, mert a dupla védőmaszk eltakarta mindent. Sirhatnékja támadt, de visszanyelt minden könnyet. A feszültségét feloldandó, valamit kérdeznie kellett.

– Még ma is így hívja a mostohaapja? – kérdezte az orvos, különösen megnyomva az utolsó szót.

– Nem, szegény pótapám sajnos nagyon rosszul járt. Meghalt. Egyszer egy vidéki útra, az „utolsó útjára” magával vitt. Akkor sem lehetett tiszta a feje, mert karamboloztunk. Nekimentünk egy kisbusznak. Az fölborult,

kirepültek az emberek, és mi is elszálltunk.

* * *

Az orvosnak ekkor azt kellett meglátnia, hogy a néni arcáról eltűnik az a békés nyugalom. Szomorúság, és talán egy kis önvád is megjelent a szemében, aztán folytatta:

– Amikor magamhoz tértem, már ott voltak a mentők. Több kocsi is. Az összes sérültet ápolni kezdtek, de kevesen is voltak, és valamilyen eszközből sem volt elég. Nem jutott mindenkinek. Nekem nem kellett, de egy ember már túl későn került sorra. Ő volt az az egy. Még elindultak vele a kórházba, de már nem élve érkezett oda. Neki nem jutott. Egy eszköz. Ahogy az életben is csak egy dolognak volt híján, szegény.

Nem akart a néni arcára nézni, mert érezte, valami legördül a szeméből. Így inkább a plafonon keresett egy pontot, nehogy ő is megkönnyezze. Amikor visszaállt az egyenes légzése, ismét rá mert nézni. A néni elszenderedett. Úgy látszik, hatott a nyugtató. De nem attól volt ismét békés, kiegyensúlyozott az arca. Ez beljebből, mélyebbről jött.

Másnap a szolgálat kezdésekor kereste Rozi nénit, Emmmit. Üres volt az ágya. A nővérke felvilágosította:

– Az éjjel olyan sokszor köhögött, olyan sokszor fulladt, hogy az ügyeletes utasítására át kellett vinni az intenzívra. Lélegeztetőgépre tették. Amikor megmondtuk neki, hogy mi fog történni, kért egy papírt, tollat, és valamit leírt. Megkért engem, hogy a „Doktorkának” adjam át. Gondolom, ön az, tessék.

Átvette a valamiről letépett fecnit, és elolvasta a rajta lévő üzenetet: „Kedves Doktorka! Köszönöm, hogy meghallgatott. Magát szeretném megkérni, ha ott, az intenzívra metelnek az ágyak, és még valakinek kellene egy eszköz, akkor engem vegyenek le arról az eszközről! Szeretettel: Emmmi!” Aztán csak ennyit mondott halkán, szinte csak magának:

– Ez a néni, ez az „Emmmi, Emmmi, te nulla, te Semmmi!” volt az a betegem, akitől én kaptam immunerősítést....

Nemes Ákos

